

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **R. M. M. M.**, zastoupeného Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem se sídlem v Kladně, Kleinerova 24, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2006, č. j. 49 Az 50/2006 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Gabrielu Šípovi, advokátovi se sídlem v Kladně, Kleinerova 24, **se nepřiznává** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadl v záhlaví označený pravomocný rozsudek, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 9. 2006, č. j. OAM-1092/LE-05-07-2006, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany (dříve azylu) jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel však žádné důvody přijatelnosti své kasační stížnosti netvrdil a v kasační stížnosti uplatnil toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnost řízení, jež spatřuje v tom, že rozhodoval soud, který v dané věci nebyl místně příslušný; podle jeho názoru měl v dané věci rozhodovat Městský soud v Praze namísto Krajského soudu v Praze, ke kterému podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté Ministerstvem vnitra při převzetí správního rozhodnutí.

Nadto bylo dne 19. 4. 2007 zdejšímu soudu doručeno podání stěžovatele psané zřejmě v arabském jazyce, v českém jazyce označené jako „návrh na provedení důkazu“. V návaznosti na toto podání byl zástupce stěžovatele vyzván přípisem ze dne 30. 4. 2007, č. j. 9 Azs 19/2007 – 58, doručeným mu dne 4. 5. 2007, aby v součinnosti se svým klientem sdělil Nejvyššímu správnímu soudu obsah daného podání a specifikoval veškeré skutečnosti, které mají být navrhovaným dokazováním prokázány, včetně důkazů, které mají být v předmětném řízení provedeny. Dále byl vyzván, aby sdělil, proč je navrhované dokazování podstatné pro rozhodnutí o kasační stížnosti a z jakého důvodu nemohl příslušné důkazy stěžovatel v předchozím řízení před krajským soudem navrhnout. K zaslání sdělení ve smyslu výše uvedeném byla zástupci stěžovatele stanovena lhůta 5 dnů ode dne doručení výzvy s tím, že v opačném případě zdejší soud nebude k danému podání přihlížet. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele ke dni rozhodnutí ve věci žádné sdělení nezaslal, Nejvyšší správní soud k předmětnému podání stěžovatele nepřihlížel.

Pokud jde o stížnostní námitku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou nedostatku místní příslušnosti se ve skutkově a právně obdobném případě, kdy stěžovatel použil v podstatě stejnou právní argumentaci, podrobně zabýval, a proto odkazuje na svůj právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, www.nssoud.cz, jakož i v rozsudku ze dne 22. 3. 2007, č. j. 8 Azs 118/2006 - 81, www.nssoud.cz, který vychází z toho, že nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí. Případná místní nepřislušnost soudu by totiž byla zhojena pomocí zásady perpetuatio fori (trvání místní příslušnosti), k jejíž aplikovatelnosti se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 - 28, publikovaném pod č. 27/2003 Sb. NSS, www.nssoud.cz, s tím, že jako obecná zásada právní se užije i ve sféře správního soudnictví.

Ze shora uvedeného vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2006, č. j. 49 Az 50/2006 - 36, zástupce z řad advokátů Mgr. Gabriel Šíp, advokát se sídlem v Kladně, Kleinerova 24. Dne 6. 2. 2007 tento ustanovený zástupce předložil Nejvyššímu správnímu soudu přípis obsahující vyčíslení nákladů o kasační stížnosti v celkové výši 6344 Kč, sestávající se 1) z odměny ve výši 4200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, nahlížení do soudního spisu krajského soudu) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a f) a § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 2) z náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, 3) z náhrady za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 800 Kč, 4) cestovného na trase Kladno – Praha a zpět dne 12. 12. 2006 (nahlížení do soudního spisu) ve výši 384,40 Kč a na trase Kladno – V. P. a zpět dne 12. 12. 2006 (první porada s klientem) ve výši 359,60 Kč. Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že byl ustanovený zástupce nahlížel dne 12. 12. 2006 do soudního spisu krajského soudu, kasační stížnost žádným způsobem nedoplnil a neučinil ani jiné podání týkající se věci samé. Nejvyšší správní soud dále ze své úřední činnosti zjistil, že téhož dne, tj. 12. 12. 2006, ustanovený zástupce nahlížel také do soudních spisů vedených krajským soudem pod sp. zn. 49 Az 38/2006 a sp. zn. 49 Az 35/2006, o nichž probíhá řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Azs 11/2007 a sp. zn. 9 Azs 12/2007, přičemž i v těchto řízeních uplatnil cestovné a náhradu nákladů za ztrátu času stráveného na cestě ke krajskému soudu v plné výši, shodně jako v předmětné věci. Obdobně tento ustanovený zástupce postupoval i v případě cestovného a náhrady za ztrátu času stráveného na cestě do V. P. dne 12. 12. 2006 za účelem první porady s klientem, které v plné výši uplatnil i v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 2 Azs 167/2006, v němž mu byla náhrada takto uplatněných nákladů přiznána v plné výši.

Po vyhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jmenovaný advokát neprokázal v řízení o kasační stížnosti uskutečnění žádného úkonu právní služby, který by mohl být považován za důvodně vynaložený k ochraně práv stěžovatele, když kasační stížnost žádným způsobem nedoplnil a neučinil ani jiné podání týkající se věci samé. Povinnost soudu uhradit zástupci odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 s. ř. s. v sobě nezahrnuje možnost uhrazení jakéhokoli úkonu, který byl dle tvrzení ustanoveného zástupce proveden. Má-li být úkon učiněný zástupcem posouzen jako úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, za který náleží odměna, musí být

prokázáno jeho skutečné provedení a dále jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka.

Ohledně uskutečnění první porady s klientem v této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že provedení tohoto úkonu bylo zástupcem tvrzeno poprvé ve vyúčtování odměny ze dne 6. 2. 2007 a soudu nebyl předložen žádný důkaz prokazující jeho realizaci, respektive jeho obsah. Výše uvedené podmínky nebyly splněny ani v případě nahlédnutí do spisu dne 12. 12. 2006; kasační stížnost podaná stěžovatelem zpochybňuje právní posouzení místní příslušnosti soudu, přičemž skutková zjištění týkající se tohoto závěru nebyla sporná a ze soudu dostupných informací tedy nelze jednoznačně určit, jaké důvody vedly zástupce k potřebě nahlédnutí do spisu. Zástupce po nahlédnutí do spisu (ani před ním) neučinil ve věci žádný úkon, není tedy zřejmé, jakým způsobem se jeho provedení projevilo při hájení práv stěžovatele. Bez prokázání této souvislosti není možné nahlédnutí do spisu ze dne 12. 12. 2006 považovat za úkon právní služby provedený při zastupování stěžovatele v dané věci a soud za něj zástupci nepřiznal odměnu stejně tak, jako v případě jeho první porady s klientem. Vzhledem k nepřiznání odměny za tyto dva úkony nemohla být přiznána ani náhrada cestovného a ztráta času v souvislosti s těmito úkony, nehledě na to, že ustanovený zástupce svým shora uvedeným nekorektním postupem, kterým tytéž náklady uplatnil opakovaně v plné výši, ve svém důsledku zcela zpochybnil částku uplatňovanou na těchto nákladech řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu